

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. N.**, zast. zákonnou zástupkyní G. K., zast. JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Brno, Hlinky 143a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2006, čj. OAM-1391/VL-09-ZA05-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2007, č. j. 56 Az 7/2007 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Radaně Pekárkové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2006, čj. OAM-1391/VL-09-ZA05-2006, neudělil žalovaný žalobci k jeho žádosti mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Správní orgán konstatoval, že důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívající v zájmu na

sloučení rodiny, resp. legalizaci pobytu nezletilého žalobce (narozeného již na území ČR) nelze podřadit zákonným důvodům ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rovněž tvrzení zákonné zástupkyně žalobce, že v případě návratu do Kazachstánu jí hrozí zbavení rodičovských práv, neboť chodí podle islámských tradic zahalená, není podle žalovaného opodstatněné. Správní orgán se seznámil s průběhem správního řízení obou žalobcových rodičů a zjistil, že ani oni neuvedli během svých vlastních správních řízení žádné skutečnosti, na jejichž základě by správní orgán dospěl k závěru, že by mohli být v Kazachstánu pronásledováni pro některý z důvodů uvedených v zákoně o azylu nebo se takového pronásledování mohli opodstatněně obávat. Správní orgán následně odkázal na informace, které použil nejen při posuzování situace žalobce, ale především jeho rodičů. Podle nich nebyly v Kazachstánu zaznamenány případy diskriminace či znevýhodňování žen, které nosí tradiční oděv. Podle slov představitelů mezinárodních organizací si lze v tak mnohonárodnostní zemi, jakou Kazachstán bezesporu je, jen těžko představit diskriminaci takových žen, kterých se zde pohybují tisíce. Podle dalších informací, jež měl žalovaný k dispozici, nejsou tzv. „praví muslimové“ obecně vystaveni žádné perzekuci ani nátlaku, ale existuje tu stálá kontrola ze strany orgánů dbajících na dodržování zákonů vzhledem k tomu, že jsou tito muslimové podezřelí z členství v organizaci Hizb ut-Tahrir, která byla v Kazachstánu zapsána na seznam extremistických organizací, či v jiných zakázaných organizacích. Za situace, kdy není zřejmé, zda skutečnost, od které žalobcova matka odvozuje vznik synových možných potíží, vůbec může nastat, nelze podle názoru žalovaného dojít k závěru o opodstatněnosti takové obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce proto podle žalovaného nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Podle názoru žalovaného rovněž není důvod domnívat se, že by byl žalobce ve své vlasti vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Přitom odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Vilvarajah a další proti Spojenému království, ze dne 30. 10. 1991, série A č. 215, podle kterého pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, resp. rozsudek Costello-Roberts proti Veliké Británii, ze dne 25. 3. 1993, série A č. 247 C, podle kterého aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Podle žalovaného lze navíc důvody pro udělení doplňkové ochrany shledat pouze tam, kde takové nebezpečí hrozí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení jiných okolností, které dosud nelze předjímat. V případě synova návratu do Kazachstánu sice jeho matka uvedla možné potíže v souvislosti se svými vlastními potížemi, avšak vzhledem k tomu, že správní orgán při posuzování žádostí žalobcových rodičů neshledal žádné překážky, které by jim bránily ve vycestování, lze podle jeho názoru oprávněně předpokládat jejich absenci i v žalobcově případě.

Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně zamítl. Řízení o žádosti nezletilého žalobce proběhlo podle jeho názoru v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, správní orgán poskytl jeho zákonné zástupkyni veškerou potřebnou součinnost a ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by jí v průběhu řízení nevycházel vstříc. Řádné zjištění skutkového stavu spočívá v azylovém řízení především v

tom, že žadateli o azyl je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Zákonné zástupkyni žalobce byl poskytnut prostor, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vzhledem ke skutečnostem tvrzeným zákonnou zástupkyní nezletilého (zejm. zájem na sloučení rodiny a legalizace pobytu žalobce na území ČR) obstaral dostatek informací o zemi původu rodiny žalobce, všechny zjištěné skutečnosti v souladu s příslušnými právními předpisy vyhodnotil a rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalovaný se tedy podle soudu nedopustil žádného procesního pochybení.

Z úřední činnosti bylo soudu známo, že v případě matky žalobce a jeho sourozenců bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vedeno pod sp. zn. 56 Az 361/2006, v případě žalobce otce pod sp. zn. 56 Az 362/2006. Soud obě (zamítavá) správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný podle jeho názoru nevytěžil z podkladů o zemi původu, které si opatřil, všechny dostupné informace a nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo.

Pokud jde o námitky zákonné zástupkyně žalobce, směřovaly tyto všechny k porušování náboženské svobody v Kazachstánu, a tedy k okolnostem, které bylo nutno zvažovat v případě otce a matky žalobce. Tyto námitky proto soud neshledal oprávněnými. V dané věci je podle soudu podstatné, co bylo tvrzeno v rámci správního řízení týkajícího se nezletilého. Zde byl jako hlavní důvod označen zájem na sloučení rodiny a legalizace pobytu. Matka žalobce se totiž obává, že by v případě návratu do vlasti mohla být zbavena rodičovských práv. Nezletilý žalobce se narodil v České republice, kam jeho rodina odešla z Kazachstánu, jako důvod uvedli omezování náboženské svobody. Z toho je podle soudu zřejmé, že se jedná o problémy na straně matky, resp. rodičů žalobce. Vzhledem k útlému věku žalobce a ke skutečnosti, že se narodil v ČR, je zřejmé, že se jeho situace odvíjí od situace rodičů. Sám žalobce však vzhledem k narození v ČR nemohl být vystaven problémům spočívajícím v omezování náboženské svobody.

Jako rozhodující pro posouzení věci shledal krajský soud otázku, zda nezletilému pouze proto, že je dítětem rodičů vyznávajících tzv. čistý islám, hrozí v jeho vlasti pronásledování z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Z informací o zemi původu podle soudu nevyplývalo, že by matka žalobce mohla být v důsledku svého náboženského vyznání zbavena rodičovských práv. Její obavy jsou pouze hypotetické. Za těchto okolností je podle soudu zřejmé, že na straně žalobce nelze konstatovat důvodné obavy z pronásledování z důvodu náboženství, a tedy samostatné důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Soud se proto plně ztotožnil s názorem žalovaného, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu nejsou v jeho případě dány. Soud přisvědčil rovněž rozhodnutí žalovaného podle § 14 a § 14a zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu právního (dále jen „s. ř. s.“). Správní orgán dospěl k závěru (se kterým se následně ztotožnil i soud), že obava ze zbavení rodičovských práv a umístění stěžovatele do ústavu je pouze hypotetická a nemusí nastat. S tím podle stěžovatele nelze souhlasit, jestliže je v zemi původu postupováno státními orgány nestandardně právě vůči členům náboženských skupin vyznávajících tzv. čistý islám. Podle zástupkyně stěžovatele nelze vystavit nezletilé

dítě nebezpečí jen na základě toho, že obava je hypotetická, když tím správní orgán, resp. soud současně přiznávají, že nastat může. V této souvislosti odkázal stěžovatel na tzv. přiznání výhody pochybnosti. Použitá zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 2005 pak navíc připouští v zemi původu obchod s dětmi, což jak správní orgán, tak i soud zcela pominuly, ačkoli to mohlo mít podstatný vliv na rozhodnutí o udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany.

Soud se podle stěžovatele nevypořádal s námitkami uvedenými v žalobě, podle nichž si žalovaný neopatřil pro své rozhodnutí další podklady, např. zprávy agentury Forum 18, nebo zprávu Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání ve světě za rok 2005, které jsou mu známy z úřední činnosti a obsahují informace ve prospěch stěžovatele. Podle stěžovatele je nepochybné, že v případě nezletilého žadatele o mezinárodní ochranu narozeného již na území ČR je potřeba vycházet z tvrzení jeho rodičů o jejich vlastních potížích v zemi původu. Bylo judikováno, že i u nezletilého žadatele o udělení azylu, který se narodil na území ČR, lze obecně připustit možnost existence důvodů zakládajících právo na udělení azylu a spočívajících v odůvodněném strachu z pronásledování ve státě, jehož má občanství. Správní orgán měl podle stěžovatele postupovat i nad rámec toho, co výslovně sdělila jeho zákonná zástupkyně, a to s ohledem na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Z podkladů uvedených ve správním spisu vyplývá, že pokud by byl nezletilý nucen vycestovat do Kazachstánu, nelze vyloučit, že by byl vystaven nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu a že by nedošlo k porušení jeho práv dítěte zaručených mezinárodní smlouvou.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel jednak v možném porušení Úmluvy o právech dítěte, ale také v možném dopadu nesprávného posouzení věci na příslušníky jeho rodiny, kterým by mohla být udělena mezinárodní ochrana či doplňková ochrana v případě, že by bylo stěžovateli vyhověno. Uvedené přesahuje vlastní zájem stěžovatele, neboť se to netýká jen jeho osoby. Krajský soud se podle stěžovatele dostatečně nevypořádal s poměrně rozsáhlými a konkrétními argumenty uvedenými v žalobě a nezohlednil námitky týkající se postupu správního orgánu, v důsledku čehož došlo k odepření práva stěžovatele na soudní ochranu a na spravedlivý proces. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Veden zájmem na jednotném rozhodování krajských soudů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť považuje za nezbytné vyslovit se k právní otázce, která v řízení o udělení mezinárodní ochrany vyvstala, zjevně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a kterou krajský soud posoudil v napadeném rozsudku chybně. Jedná se o otázku posuzování azylových důvodů v případě nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, „*opustil-li žadatel o udělení azylu zemi původu před nabytím plné způsobilosti k právním úkonům, svědčí mu kromě jeho vlastních důvodů rovněž důvody pro udělení azylu uplatněné jeho zákonnými zástupci, a to i tehdy, dosáhl-li žadatel zletilosti před podáním žádosti o udělení azylu*“ (podle rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 Azs 31/2007-58, publ. pod č. 1423/2008 Sb. NSS). Argumentací *a maiori ad minus* je pak nutno dospět k závěru, že platí-li výše uvedené ve

vztahu k žadateli, jenž nabyt zletilosti ještě před podáním žádosti o udělení azylu, tím spíše musí toto pravidlo platit ve vztahu k žadateli, kterému je v době správního řízení teprve několik týdnů.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně hrozí v zemi původu pronásledování, jsou v důsledku své osobní závislosti na nich ohroženy takovým pronásledováním (ať už přímo či nepřímo) také ony. Tento „standardní“ model pak platí rovněž v projednávaném případě, kdy potíže se státními orgány pro své náboženské vyznání tvrdí oba rodiče nezletilého stěžovatele a míra jeho závislosti na nich je vzhledem k jeho nízkému věku velmi vysoká. Krajský soud tedy pochybil, pokud se v odůvodnění svého rozsudku odmítl zabývat tvrzenými důvody pronásledování stěžovatelových rodičů, neboť tyto mohou z povahy věci svědčit i stěžovateli samému.

Nelze rovněž pominout jistý rozpor odůvodnění napadeného rozsudku, říká-li se v něm na jednu stranu, že je soudu z úřední činnosti známo, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany rodičům stěžovatele byla soudem zrušena, neboť žalovaný „*nevytěžil z podkladů o zemi původu, které si opatřil, všechny dostupné informace a nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo*“ (a vzniká zde tedy možnost, že o jejich žádosti bude rozhodnuto kladně), ovšem na druhou stranu současně žalobu jejich nezletilého dítěte proti rovněž zamítavému rozhodnutí žalovaného zamítá (čímž teoreticky ve vztahu k tomuto dítěti řízení definitivně končí). Již samotná skutečnost, že správní rozhodnutí týkající se rodičů sotva narozeného žalobce byla soudem zrušena z výše uvedených důvodů, by podle názoru Nejvyššího správního soudu měla logicky vést rovněž ke zrušení správního rozhodnutí týkajícího se nezletilého žalobce, neboť – jak bylo shora uvedeno – mu svědčí rovněž důvody, které v azylovém řízení uvedli jeho rodiče a které mají být předmětem dalšího řízení před správním orgánem. Vše, co bylo doposud uvedeno, by tedy mohlo vést Nejvyšší správní soud k tomu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Přesto tak z následujících důvodů neučinil.

V projednávané věci bylo totiž nutno vzít dále v potaz zejm. vědomost Nejvyššího správního soudu o tom, že ona rozhodnutí krajského soudu, jimiž byla rozhodnutí žalovaného ve vztahu k rodičům stěžovatele zrušena, byla následně zrušena zdejším soudem ve věcech vedených pod sp. zn. 3 Azs 88/2007 a sp. zn. 3 Azs 89/2007. Nejvyšší správní soud v nich dospěl k závěru, že zrušená správní rozhodnutí nejen že nebyla nepřezkoumatelná, ale že názoru v nich vyslovenému ohledně legitimnosti požadavku registrace náboženských společností v Kazachstánu není čeho vytknout.

Nejvyšší správní soud je také toho názoru, že výrok napadeného rozsudku je - přes popsání výtky k jeho odůvodnění - s ohledem na konkrétní okolnosti případu správný. Žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně vypořádal jak s důvody, jež zákonná zástupkyně

stěžovatele uvedla k jeho osobě (zájem na sloučení rodiny, legalizace pobytu na území ČR), tak i s důvody, které uvedla ve vztahu k sobě a svému manželovi (pronásledování z náboženských důvodů). Žalovaný se také dostatečným způsobem vyjádřil k otázce (namítané posléze v žalobě) týkající se nebezpečí odnětí stěžovatele svým rodičům v případě návratu do země původu, a tedy skutečnosti odůvodňující případné udělení doplňkové ochrany.

Dovolává-li se zákonná zástupkyně stěžovatele v kasační stížnosti přiznání tzv. výhody pochybnosti v souvislosti se závěrem žalovaného, resp. soudu o hypotetické povaze nebezpečí hrozícího v případě návratu stěžovatele do země původu, není podle Nejvyššího správního soudu tato námitka opodstatněná. Pravidlo výhody pochybnosti se totiž váže k posuzování věrohodnosti žadatele o azyl, resp. jeho výpovědi o tvrzeném pronásledování, kterému byl v zemi původu vystaven (tedy důvodům udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu), nikoli k možným příkořím, které by mohly případně nastat po návratu žadatele do země původu (důvodům udělení doplňkové ochrany). Podle § 203 Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků je poté, kdy žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů. Proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností. Podle § 204 Příručky by kladné rozhodnutí v případě pochybností mělo být učiněno jen tehdy, když byly získány a prověřeny veškeré dostupné důkazy a je-li posuzovatel žádosti spokojen s celkovou důvěryhodností žadatele. Vyjádření žadatele musejí být logická a hodnověrná, a nesmějí být v protikladu k obecně známým faktům. [K uvedenému srov. obdobně čl. 4 odst. 5 tzv. „kvalifikační směrnice“ (Směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany).]

Zástupkyně stěžovatele dále namítá, že správní orgán měl postupovat nad rámec její výpovědi a při zohlednění čl. 3 Úmluvy o právech dítěte udělit doplňkovou ochranu stěžovateli také proto, že podle dostupných zpráv dochází v Kazachstánu k obchodování s dětmi. Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od toho, že tuto skutečnost tvrdí zástupkyně stěžovatele poprvé až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), jedná se o námitku jdoucí zcela nad rámec konkrétní situace stěžovatele (jeho rodiny), která postrádá jakýkoli vztah k důvodům žádosti, jež byly jménem stěžovatele uplatněny v azylovém řízení.

Jistě pak nelze přisvědčit *implicitě* vyslovenému názoru zástupkyně stěžovatele, že s ohledem na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte je na místě udělit doplňkovou ochranu nezletilému žadateli o azyl vždy, pokud „nelze vyloučit“, že by byl v zemi původu vystaven nebezpečí vážné újmy nebo že by zde došlo k porušení jeho práv zaručených mezinárodní smlouvou. Aplikace tohoto pravidla by totiž nutně vedla k závěru, že doplňkovou ochranu je třeba udělit všem nezletilým žadatelům azyl, neboť zmíněné nebezpečí skutečně nelze vyloučit nikdy. Takový závěr však odporuje principům, na nichž je azylové řízení vybudováno. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, „*ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by... muselo být splněno, že stěžovateli hrozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní*

spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. V tomto ohledu nutno poukázat především na úvahy o „real risk“ (reálném riziku) nelidského a ponižujícího zacházení vyslovené Evropským soudem pro lidská práva ve věci *Vilvarajah a další proti Spojenému království* (rozsudek z 30. 10. 1990, žádosti č. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13147/87 a 13148/87), zejm. na jeho bod 103; tento rozsudek ve svých úvahách navazuje na rozsudek téhož soudu ve věci *Cruz Varas a další proti Švédsku* (rozsudek z 20. 3. 1991, žádost č. 15576/89), zejm. na jeho body 69 a 70. Odkázat lze i na vnitrostátní judikaturu evropských států, která z této i další navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva vychází, např. na rozhodnutí rakouského Správního soudního dvora ze dne 19. 2. 2004, sp. zn. 99/20/0573, dostupného např. na http://www.asylum-online.at/pages/refoulement_folterverbot.html, jež vyžaduje „reale Gefahr“ (reálné nebezpečí) nelidského a ponižujícího zacházení a říká, že nedostačuje „bloße Möglichkeit“ (pouhá možnost) takového zacházení“ (podle rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, www.nssoud.cz).

Z podkladů, které měl správní orgán k dispozici (a které jsou dle názoru Nejvyššího správního soudu pro jeho rozhodnutí zcela dostačující) nevyplývá, že by stěžovateli v případě jeho návratu do Kazachstánu takovéto „reálné nebezpečí“ hrozilo. Např. podle informací Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (kterého jistě nelze podezírat ze zaujatosti) z května 2006 nejsou nezávislí muslimové v Kazachstánu vystaveni žádné perzekuci ani nátlaku a neexistují ani žádné informace o tom, že by byli vystavováni pravidelným domovním prohlídkám, s výjimkou osob podezřelých ze členství v Hizb ut-Tahrir.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že si je vědom vnitřního konfliktu zákonných zástupců stěžovatele, pro které je požadavek na státní registraci jejich náboženské komunity (rovněž vedený zejména snahou o zvýšení efektivity boje proti terorismu) nepřijatelný. Jak uvedla zástupkyně stěžovatele v žalobě, víra, kterou vyznává její rodina, „neuznává žádné světské autority a nepřipouští podřizování náboženského života světským zákonům“; registrace náboženského společenství, tedy jakési „světské státní posvěcení a uznání náboženství a skupiny jeho vyznavačů, dostává státní moc do nadřazeného postavení nad náboženskou“, což je v příkrém rozporu s filozofií jejich náboženství a víry; registrace jejich náboženského společenství by pro ně znamenala popření principů jeho samotného a víry, kterou hlásají, a z hlediska „čistého islámu“ představuje „zásadní porušení principů víry, zřeknutí se boha“). Je zjevné, že v případě stěžovatelovy rodiny tedy dochází k určité vnitřní kolizi mezi normami práva náboženství, které vyznávají, a normami práva světského, které jsou s prvně jmenovanými v rozporu, a které proto nejsou ochotni respektovat. K obdobnému konfliktu ovšem dnes může docházet (a nepochybně dochází – srov. nedávný spor o nošení muslimských šátek na francouzských státních školách) kdekoli na světě, evropské státy nevyjímaje. Přesun do jiné země, ve které proběhla odluka státu a církve, tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu problém stěžovatele a jeho rodiny neřeší, neboť primární postavení státu ve vztahu k církvím a náboženským společnostem, zpravidla včetně požadavku na jejich registraci, platí i zde.

Ze všech výše uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. a pro v úvodu popsané výtky jeho odůvodnění by jeho zrušení nebylo účelné (zásada procesní ekonomie). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5712 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. května 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu